

M.G. LEONARD &
SAM SEDGMAN

GEVAAR op SAFARI

DADER
OP HET
SPOOR

ILLUSTRATIES DOOR *Elisa Paganelli*

KERSTMIS IN CREWE

'P sst, Alex! Ben je wakker?'

Alex ging rechtop in bed zitten en knipperde sla-perig met zijn ogen. In zijn slaapkamer was het donker, maar hij rook koffie. Het licht in de hal scheen naar bin-nen door de deuropening, waar hij een donkere figuur in een streepjespyjama zag staan.

'Oom Ben?' Dolblij vloog Alex overeind en landde op zijn knieën op bed. 'Je bent er!'

'Vrolijk kerstfeest, Alex.'

Alex deed zijn bedlampje aan en het licht viel op de kerstkaarten van Lenny, Hadley en Mason: de vrienden die hij had leren kennen tijdens zijn treinreizen. Het bu-reau aan zijn voeteneinde lag bezaaid met schetsen van zijn ouders en zusje, van zijn hond en van treinen. Heel veel treinen. Tegen de muur stonden jampotten en blik-jes, volgepropt met potloden, pennen en kwasten, naast een scheve toren van schetsboeken. Alex hield ontzet-tend van tekenen, en dan het liefst in een trein, samen met oom Ben.

Achter de benen van zijn oom kwam het glimmende zwarte neusje van Bailey tevoorschijn, zijn donzige, witte hond. Ze wurmde zich langs hem en klauterde hijgend van enthousiasme op het bed. Haar blauwe ogen glom-men en haar tong hing uit haar mond.

'Bailey, af! Bah, nee!' protesteerde Alex terwijl ze over zijn gezicht likte.

Oom Ben lachte. 'Ik dacht dat kinderen op kerstochtend altijd voor dag en dauw opstonden.'

'Hoe laat is het?'

'Zes uur.' Oom Ben nam een slokje koffie uit zijn mok. 'Beverly vroeg of ik je wakker wilde porren. Ik denk dat de Kerstman geweest is.'

Alex slaakte een vreugdekreet. Hun avontuur aan boord van de California Comet was nog maar twee maanden geleden, dus hij probeerde zich niet al te erg te verheugen op een volgende treintrip. Maar bij de gedachte aan een nieuwe reis met zijn oom maakte zijn maag een salto van geluk. Hij sprintte naar beneden, met oom Ben en Bailey in zijn kielzog.

'Vrolijk kerstfeest, liefje,' zei zijn moeder zachtjes. Ze had zijn kleine zusje Ellie in haar armen en gaf haar de fles. Toen keek ze naar Ben. 'Schuift James vanavond aan bij het kerstdiner?'

'Helaas niet. Hij moet werken, en daarna rijdt hij naar zijn ouders.'

'O, wat jammer.'

'Ik ben moe. Kom, dan kruipen we allemaal terug in bed,' zei Alex' vader Colin, die uit de keuken tevoorschijn kwam. Alex lachte. De ogen van zijn vader glinsterden van pret. Hij was net zo gek op Kerstmis als Alex. 'Luister, Alex...' begon Colin op serieuze toon terwijl hij achter hem aan de woonkamer in liep. 'Je moeder en ik hebben met elkaar overlegd, en nu je

twalf bent, vinden we je te oud geworden om je kerstsok met cadeautjes te vullen.'

'Pa-hap,' kreunde Alex. Elk jaar maakte zijn vader dezelfde grap.

'We hebben je sok gisteravond van de schoorsteenmantel gehaald,' ging Colin verder. Hij genoot duidelijk van Alex' gemopper. 'Je wordt al een echte tiener, en –'

'Wat is dat dan?' Alex wees naar de kerstsok die hij gisteravond bij de gaskachel had opgehangen en die nu volgepropt naast de kerstboom lag.

'Verrek!' Alex' vader krabde zich op zijn hoofd. 'Waar komt die nou vandaan?'

'Pap!' Alex sloeg zijn handen voor zijn gezicht. 'Stop!'

Oom Ben zat grinnikend op de armleuning van de bank en Beverly nestelde zich in de kussens, met Ellie nog steeds in haar armen.

‘Ik mag hopen dat je braaf bent geweest dit jaar.’ Zijn vader trok vragend zijn wenkbrauwen op. ‘Zo niet, dan zit-ie misschien wel vol met aardappels en steenkool.’

‘Braaf geweest? Ik heb een juwelendief helpen oppakken en een ontvoering opgelost! Ik ben superbraaf geweest!’

‘Toe maar, liefje,’ zei zijn moeder lachend. ‘Kijk maar wat er in je sok zit.’

Alex pakte een jojo uit, een verzorgingssetje voor Bailey, een scheetkussen (dat zijn vader meteen opblies, waarna hij deed alsof hij er nietsvermoedend op ging zitten), twee potloden die hij ook als drumstokjes kon gebruiken en een spel kaarten met oude posters van treinen op de achterkant. Alex bewonderde elk cadeau uitvoerig en bedankte zijn ouders, maar tijdens het uitpakken gleed zijn blik telkens naar de pakketjes onder de boom. Hij speurde naar een naam in het schuine handschrift van zijn oom.

‘Ik heb nog niet met mijn ogen geknipperd, of je hebt alles al uitgepakt!’ zei Beverly terwijl Alex de kerstsok leegschudde. Er vielen een mandarijn en een walnoot uit. Ze gaf Ellie aan Alex’ vader. ‘Laten we de cadeaus onder de boom bewaren voor na het ontbijt. Ben, we hebben pancakes met bacon en ahornsiroop. Alex wilde hetzelfde ontbijt als aan boord van de California Comet.’

‘Maar Bev, ik ben razend nieuwsgierig wat Alex voor mij heeft gekocht,’ antwoordde oom Ben, terwijl hij haar hand pakte. ‘Mogen we niet alvast onze cadeaus geven?’

‘Ja, goed idee!’ Alex sprong overeind en Bailey blafte

opgewonden. Zonder het antwoord van zijn moeder af te wachten dook hij onder de boom. De prikkende naalden konden hem niets schelen en hij greep een rechthoekig pak. 'Vrolijk kerstfeest, oom Ben.' Ineens slikte hij nerveus. 'Hopelijk vind je het mooi.'

Oom Ben scheurde het papier open. Er kwam een ingelijste tekening tevoorschijn van de Hooglanden-express die op volle stoom over het Ribblehead-viaduct in Yorkshire reed. 'Alex!' zei hij, happend naar adem. 'Heb jij dit getekend?'

Alex knikte.

Oom Bens ogen werden vochtig. Hij hield de tekening met gestrekte arm voor zich uit. 'Hij is perfect, Alex. Ik vind hem prachtig.' Met zijn vrije arm greep hij Alex beet voor een knuffel. 'Kom hier. Dankjewel. Dit is het mooiste kerstcadeau dat ik me maar kan wensen. Deze tekening hang ik in mijn woonkamer boven de open haard.'

Alex bloosde van trots.

'Hij heeft er weken aan gewerkt,' zei zijn moeder stralend.

'Tja, nu voel ik me een beetje schuldig,' reageerde oom Ben. 'Vergeleken hierbij stelt mijn cadeau niets voor.' Hij voelde in zijn zak en toverde een pakketje tevoorschijn. Het cadeautje was verpakt in goudkleurig papier met een rood lint eromheen. 'Ik hoop dat je er blij mee bent.'

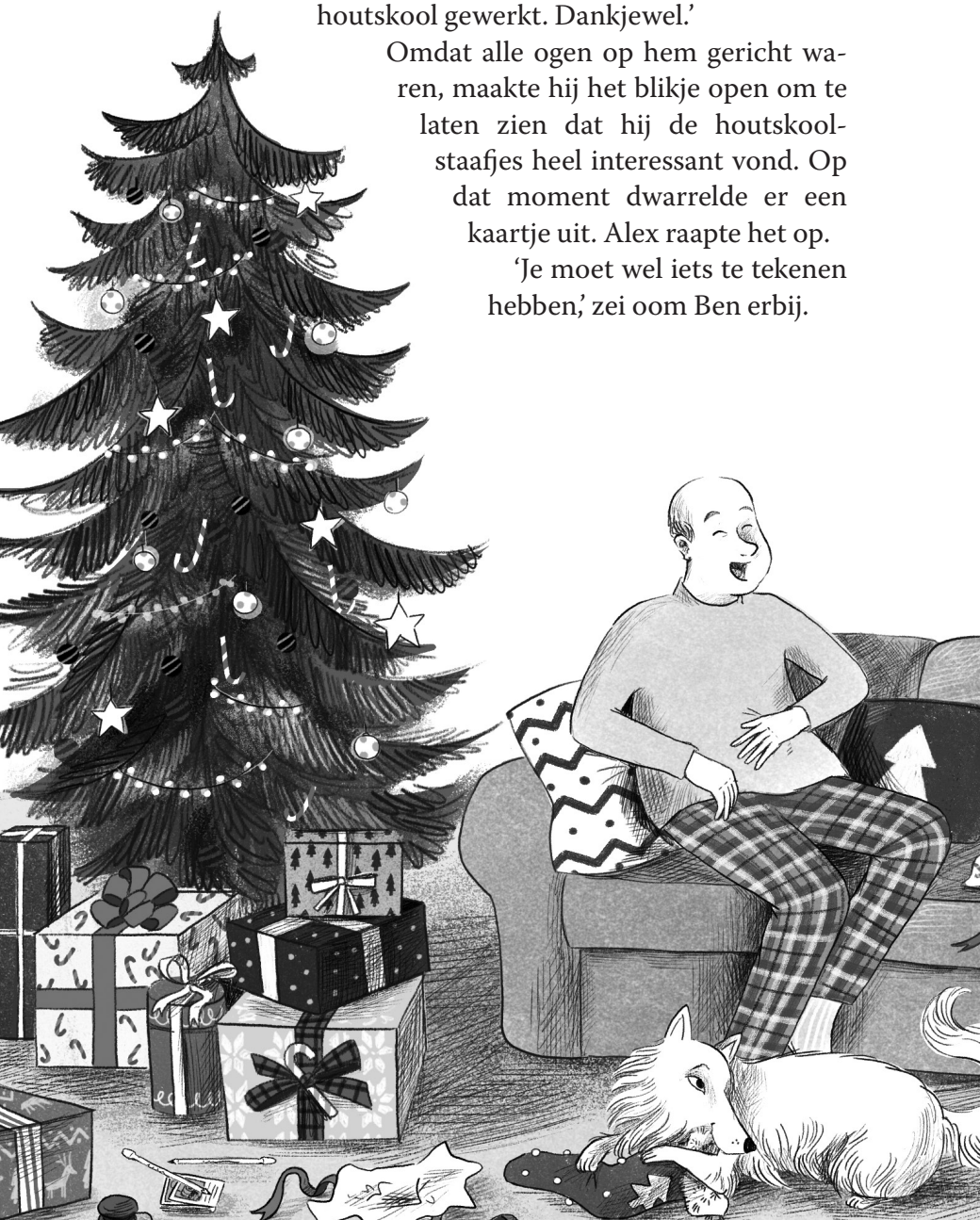
'Dankjewel,' antwoordde Alex. Het was ongeveer zo groot als een flinke chocoladereep en voelde stevig aan. Hij trok het lint los, maakte het papier open en hield toen een blikje met houtskoolstaafjes in zijn hand.

'Ik dacht dat je het wel leuk zou vinden om met houtskool te leren tekenen,' zei oom Ben.

Het voelde alsof alle lucht uit Alex' longen werd gezogen. Hij grijsde overdreven naar het blikje terwijl hij zijn teleurstelling probeerde te verbergen. 'O, wow! Oom Ben, wat een geweldig cadeau! Ik heb nog nooit met houtskool gewerkt. Dankjewel.'

Omdat alle ogen op hem gericht waren, maakte hij het blikje open om te laten zien dat hij de houtskoolstaafjes heel interessant vond. Op dat moment dwarrelde er een kaartje uit. Alex raapte het op.

'Je moet wel iets te tekenen hebben,' zei oom Ben erbij.

Het mosgroene kaartje was met goudkleurige reliëfletters bedrukt. Alex staaarde ernaar. Hij wilde iets zeggen, maar zijn mond ging open en dicht zonder dat hij ademhaalde of woorden produceerde. Hij leek wel een vis.

Hij keek zijn oom aan, die grijsde van oor tot oor.

‘We gaan naar Zuid-Afrika, Alex,’ zei oom Ben glunderend. ‘In de voorjaarsvakantie. We reizen met de Safari Star van Pretoria via Zimbabwe naar de grens met Zambia, met als eindstation de Victoria-watervallen. Ik dacht dat je het wel leuk zou vinden om met houtskool

de dieren te tekenen die we in de safariparken zullen zien –'

Hij kon zijn zin niet afmaken, want Alex stoof luid joelend op hem af en sloeg zijn armen om hem heen. Het blikje vloog door de lucht en oom Ben kukelde van de bank.

Zuid-Afrika! Alex' hart barstte zowat uit elkaar van blijdschap omdat hij weer een treinreis zou gaan maken met zijn oom. Hij had geen idee dat dit hun gevaarlijkste avontuur tot nu toe zou worden.

SAFARISTATION

Alex likte aan het topje van zijn duim en wreef de houtskoollijnen op het papier met nauwkeurige bewegingen uit tot lange stekels. Zijn 'model' knaagde aan de bast van een boom en keek hem nijdig aan. Het stekelvarken had een sponzige neus, een grijsbruine hanenkam, scherpe stekels op zijn rug en een stomp staartje. Alex leunde naar voren om de snoet beter te bekijken, maar het stekelige diertje pufte verontwaardigd, waggelde in de richting van de treinloods en dook weg in een stoffig hol.

'Wat een prikkelbaar type,' merkte oom Ben op. De brede rand van zijn panamahoed beschermde zijn gezicht tegen de felle zonnestrallen. Met zijn hagelwitte overhemd en ivoorkleurige linnen pak was hij het perfecte voorbeeld van een Europese reiziger.

Ze zaten aan een ijzeren tafeltje op het verlaten perron van Pretoria Gardens, een privéstation in een buitenwijk van Pretoria. Het stationsgebouw was ooit een majestueus landhuis geweest, en waar nu de wilde dieren vrij over het landgoed liepen, lag in die tijd een siertuin. Alex dacht aan de koude, grauwe voorjaarsvakantie in Crewe terwijl hij grijnzend naar de rood-bruin gevlekte Nguni-runderen keek, die aan de andere kant van het spoor stonden te grazen in de ochtendzon.

Na hun aankomst op het vliegveld van Johannesburg de vorige avond waren ze vanochtend vroeg meteen naar Pretoria vertrokken. Het was maar een uur rijden vanaf hun hotel, en Alex had staan trappelen om het station te verkennen. Terwijl hun taxi met een slakkengangetje over het witte grind van de oprijlaan omhoogreed, had Alex zijn ogen niet kunnen afhouden van het indrukwekkende, uit rode bakstenen opgetrokken gebouw dat bedekt was met klimplanten en bloeiende ranken. Op een flesgroen bord, half verscholen in een bloembed, stond ACKERMAN SPOORWEGEN in afgebladderde gouden letters. De combinatie van enthousiasme en een knorrende maag had Alex het gevoel gegeven dat er een legertje kikkers in zijn buik rondsprong.

Een bediende had hun bagage aangenomen. Daarna had hij hun ontbijt geserveerd op de veranda, die eigenlijk gewoon een breed gedeelte van het perron was. Het treinspoor liep zo dicht langs het landhuis dat het net een wonderlijke oprit leek.

Terwijl Alex zijn fruit en zoete broodjes naar binnen schrokte, liep er een man met ferme passen op hun tafel af. Hij grijnsde als een hongerige krokodil en door zijn kortgeknipte zilvergrijze haar en baard viel zijn zongebruinde huid extra op. Hij droeg een blauw overhemd en een krijtwitte broek.

‘Benjamin Bradshaw? Ik ben Leon Ackerman. Welkom in Pretoria Gardens, bij de spoorwegmaatschappij van mijn familie.’ Fanatiek schudde hij de hand van oom Ben. ‘Ik ben zo blij dat u mijn uitnodiging hebt geaccepteerd. Bereid u voor op de ervaring van uw leven! De Safari Star is een luxehotel op wielen, het kroonjuweel van mijn wagenpark. Bewonder de wilde dieren van Afri-

ka vanachter uw raam. De reis naar de Victoria-watervallen is een van de mooiste ter wereld.' Zijn blik schoot naar Alex zodra hij klaar was met zijn reclamepraatje.

'Aangenaam kennis te maken, meneer Ackerman,' antwoordde oom Ben, die zijn hand terugtrok. 'Dit is mijn neef, Alexander Beck.'

'Alexander Beck?' Leon deed een stap achteruit en bekeek hem aandachtig. Alex deed snel zijn handen op zijn rug voor het geval de iets te enthousiaste man ook de zijne wilde schudden. 'De treindetective over wie ik in de krant heb gelezen?'

Alex was zo trots dat hij van kleur verschoot.

'Zou je het misschien leuk vinden als wij voor jou aan boord een misdaad organiseren om op te lossen?' Leon lachte bulderend. 'Wat zou je willen? Chantage? Een kunstroof? Ik weet het al! Wat dacht je van een lekker sappige móórd?' Hij knipoogde.

'Ik zou het geweldig vinden om ooit een moord op te lossen,' antwoordde Alex vurig. 'Het is de ultieme zaak voor een detective.'

'Nee, bedankt,' zei oom Ben. 'We hebben genoeg misdaden gezien op onze reizen de laatste tijd. We zijn hier voor de dieren.'

'En de treinen,' voegde Alex eraan toe. 'Klopt het dat u hier een spoorwegmuseum hebt, meneer Ackerman?'

'Zeg maar Leon,' zei de man, en hij gaf Alex met zijn grote hand zo'n harde klap op zijn rug dat die bijna van zijn stoel tuimelde. 'En ja!' Hij wees naar de overkant van het spoor. 'Daar staan de loodsen waar we de locomotieven restaureren en de rijtuigen inrichten. Daarachter ligt het rangeerterrein, en daar langs het pad vind je het oorspronkelijke seinhuis en de oude watertoren.' Hij zweeg

even terwijl een struisvogel parmantig langs de fontein naast de veranda liep. 'Er is genoeg te beleven, dat beloof ik je.' Hij spreidde zijn armen. 'Je mag het hele terrein verkennen.'

'Is het normaal in Zuid-Afrika dat er dieren rondlopen op stations?' wilde Alex weten.

'In de jaren veertig van de vorige eeuw, toen het huis er verlaten en vervallen bij stond, hebben de dieren het landgoed ingenomen,' legde Leon uit. 'Toen ik het kocht liepen ze hier al zo lang rond dat ik het niet over mijn hart kon verkrijgen om ze ergens anders naartoe te brengen.' Hij keek oom Ben aan, tikte zijn hakken tegen elkaar en boog zijn hoofd. 'Ik heb jullie lang genoeg verveeld. Ik ben de treinbeheerder tijdens jullie reis, dus zie ik jullie aan boord van de Safari Star.'

'Ik ben benieuwd of er dit keer weer een misdaad opgelost moet worden,' zei Alex terwijl ze via een ijzeren brug het spoor overstaken. Ze liepen over een pad tussen de bomen door naar de loodsen. Na de hitte op het station was het heerlijk koel in de schaduw van de bladeren.

'Ik hoop het niet,' antwoordde oom Ben, terwijl hij zichzelf koelte toewuifde met zijn hoed. 'Ik ben toe aan ontspanning en ik verheug me op de safari.'

'Maar het is spannend om een zaak op te lossen,' zei Alex. Hij bekeek een tor zo groot als een kastanje, die zwalkend voor hen uit vloog. 'En ik ben er goed in.' De tor botste tegen een boom en viel op de grond.

'Roep het maar niet te hard.' Oom Ben lachte somber.

Ze keken tussen de bomen door en zagen twee enorme loodsen aan weerszijden van de rails. Door openstaande deuren was een koningsblauwe locomotief te

zien. Alex liep er snel naartoe, op de voet gevolgd door zijn oom.

Er klonken geluiden van kletterende hamers en rate-lende machines. Alex en Ben gingen een trap op naar een galerij die uitzicht bood over de werkplaats.

Fantastisch! zei Alex geluidloos tegen zijn oom. Ze tuurden naar de antieke wagons en locomotieven onder hen, de ene al meer gerestaureerd dan de andere. Er spoot een fontein van vonken uit een goot onder de rails, en Alex ving een glimp op van een vrouw die kluste aan de buik van een half uit elkaar gehaalde Class 6 Pacific-locomotief. Ze droeg een overall en haar bleke armen zaten vol vettige vegen. Ze deed Alex denken aan zijn vriendin Lenny. Hij legde zijn schetsboek op de reling en begon haar te tekenen. Terwijl hij zwarte houtskoollijnen uitveegde om schaduwen te creëren in het glanzende metaal van de stoomketel, zag hij oom Ben beneden op de monteur aflopen.

Ze klom uit de goot en veegde haar armen schoon met een oude lap. Ze had kort haar, een wipneusje en een eigenwijze uitstraling. Ze schudde oom Bens hand en hij wees naar Alex.

Alex zwaaide en liep over de galerij naar een trap die naar de begane grond van de werkplaats leidde.

‘Alex?’ Oom Ben wenkte hem. ‘Dit is Flo, de zus van meneer Ackerman. Zij is de hoofdmecanicien.’

‘Hoi. Ik was je oom net aan het vertellen over Janice, de loc van de Safari Star.’ Flo was direct maar hartelijk.

‘Bent u de machinist?’ vroeg Alex, die haar meteen veel aardiger vond dan haar broer.

‘Nee. Sheila en Derek zijn de bemanning. Ik reis mee voor noodgevallen. Het laatste wat je wilt is dat je met

een stoomtrein strandt op de savanne zonder mecanicien aan boord.'

'Kan deze stoomtrein stranden dan?' wilde Alex weten.

'Alles kan.' Flo haalde haar schouders op. 'We hebben hier geen spijsplinternieuwe spullen, namelijk.' Er gleed een vreemde uitdrukking over haar gezicht. 'Maar we komen een heel eind.' Ze knipperde met haar ogen en veranderde van onderwerp. 'Als je de locomotief wilt bekijken, kom dan naar de voetplaat voordat we vertrekken. Dan laat ik je alles zien.'

'Heel graag, dank u wel!' Alex straalde.

Ze zeiden gedag en na een rondje door de werkplaats, om te zien hoe de gedemonteerde rijtuigen werden gerestaureerd, gingen ze weer naar buiten.

'Over ongeveer een uurtje vertrekt de trein,' zei oom Ben terwijl ze terugliepen over het pad. 'En ik wil nog een krant kopen.'

'Ik zou het station graag willen tekenen.' Alex wees naar een bankje dat half tussen de bomen verscholen stond. 'Misschien vanaf daar.'

'Geweldig idee.' Oom Ben knikte. 'Kom je naar me toe als je klaar bent?'

Alex ging zitten en sloeg zijn schetsboek open op een plek waar de linker en rechter bladzijde nog leeg waren. Hij liet zijn houtskoolstaafje lichtjes over het papier schieten en legde de krachtige horizontale lijnen van het perron en de verticale lijnen van het stationsgebouw vast. Ineens sprong er iets zwaars op zijn schoot, en hij slaakte een kreet toen hij zag dat het een dier was: het was ongeveer zo groot als een kat, met een ruwe, rossige vacht, korte pootjes en een wollige staart. Het wezentje staarde

hem aan met doordringende oranjebruine ogen.

‘Chip?’ hoorde hij een jongen roepen. ‘Chip, waar ben je?’

Het beestje draaide zich razendsnel om en wipte van Alex’ schoot af. Uit de bosjes kwam een vrij kleine jongen tevoorschijn met een bruine huid en kroeshaar dat bovenop vlak was afgeknipt. Hij droeg een bril die breder was dan zijn gezicht, een vaal geel T-shirt en een kaki-broek. ‘Chip, daar ben je!’ Het dier krabbelde omhoog

langs de arm van het jongetje en ging achter op zijn nek zitten. De jongen glimlachte eerst naar zijn huisdier, en toen naar Alex. ‘Ze denkt dat je iets te eten bij je hebt.’

‘O!’ Alex haalde een halfleeg zakje pinda’s uit zijn zak. ‘Dit kreeg ik in het vliegtuig.’

Hij maakte oogcontact met de jongen om te checken of die het oké vond, en liet toen twee pinda’s in zijn handpalm rollen. Chipso sprong weer op de bank, nam in elk pootje een pinda en propde ze in haar bek.

‘Je hebt vriendschap gesloten.’ Het jongetje lachte.

Alex staarde naar Chipso, die knaagde op de nootjes. ‘Wat is dit? Een stokstaartje?’

‘Een vosmangoest.’

‘Ze is cool!’ Hij keek op. ‘Ik ben Alex, trouwens.’

‘Ik ben Winston.’ Chipso griste de laatste pinda uit Alex’ hand en kroop terug naar haar vertrouwde plekje op Winstons schouder. ‘Waar kom je vandaan?’

‘Uit Engeland,’ antwoordde Alex. ‘Ik mag met mijn oom mee op reis met de Safari Star.’

‘Was je aan het tekenen?’ Winston knikte naar het schetsboek van Alex.

‘Ja. Ik teken vooral treinen.’ Alex liet zijn schetsen van de loodsen zien. ‘Maar op deze reis ga ik ook dieren doen.’ Hij sloeg de pagina met het knorrige stekelvarken open.

‘Hij heeft nog geen gezicht!’ Winston lachte.

‘Hij wilde niet stil blijven zitten.’

‘Chipso blijft wel zitten als je haar meer pinda’s geeft.’

Alsof ze het er niet mee eens was dook Chipso van Winstons schouder omlaag en vluchtte ze weg tussen de bomen.

‘Niet wéér!’ zei Winston geërgerd. ‘Mama zei dat ze mee mocht in de trein als ik haar bij me zou houden.’ Hij

rende achter haar aan en Alex volgde hem. ‘Chipo, kom hier! Mangoesten leven meestal in groepen en ze denkt dat zij de leider van de onze is.’

Alex was blij te horen dat ze reisgenoten waren. ‘Is je moeder passagier?’

‘Ze is de safarigids.’ Winston tuurde door de bosjes in de richting van wat oude rangeersporen. ‘Ze weet alles van de dieren die in Zuid-Afrika en Zimbabwe leven. Ze is zoöloog. Dit is de eerste keer dat ik mee mag met de trein. Normaal gesproken moet ik thuisblijven bij papa. Ik heb beloofd dat ik haar zal helpen met klusjes doen en zo. Ik wil de Victoria-watervallen supergraag zien. Van mama moest ik mijn schoolwerk meenemen.’ Winston trok een gezicht.

‘Kijk, daar is ze.’ Alex wees naar Chipo, die een paar meter verderop op haar achterpoten naast een boom stond met haar neus snuffelend in de lucht. Ze legde haar oren in haar nek. Toen sprintte ze een stukje, nam een sprong en ving een waterjuffer, die ze in haar bekje proppte.

Winston perste zijn lippen samen en produceerde een piepend geluidje. Hij stapte de struiken in om Chipo te pakken, die al op hem afrende. Ineens bleef hij als bevroren staan. ‘O nee! Daar is meneer Ackerman,’ siste hij. ‘Mama zei dat ik Chipo bij hem uit de buurt moest houden.’ Winston greep de vosmangoest beet en drukte haar stevig tegen zijn borst. ‘Kom, we gaan.’

Alex wilde achter hem aan lopen, maar wierp nog even een blik over zijn schouder. Leon Ackerman stond op fluisterton te praten met een kleine, bleke man in een beige shirt en broek. Hij stond voorover naar de man toe gebogen, alsof hij iets geheims vertelde. Alex pakte

zijn schetsboek en liet de houtskool over het papier gaan. De andere man knikte en gaf meneer Ackerman een rolletje bankbiljetten, dat bijeen werd gehouden door een zilveren clip die fonkelde in de zon. Alex kreeg kippenvel over zijn hele lichaam.

Hij sloop weg, maar wist angstaanjagend zeker dat hij iets had gezien wat niet voor zijn ogen bestemd was. Zijn hart bonsde. Er speelde inderdaad een zaak aan boord van de Safari Star, en hij zou hem oplossen.

Voor mijn getuige, Claire Rakich. Liefs
– M.G. Leonard

Voor mijn neef Sully. Geniet altijd van de reis.
– Sam Sedgman

www.uitgeverijdefontein.nl

Quote op p. 85: Alfred, Lord Tennyson, *In Memoriam*, vert. Rudy Bremer
(1998, Ambo | Anthos)

Oorspronkelijke titel: *Adventures on Trains: Murder on the Safari Star*

Verschenen bij Macmillan Children's Books

© 2021 M.G. Leonard en Sam Sedgman

Voor deze uitgave:

© 2021 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Anne Douqué

Omslagafbeelding en illustraties: © 2021 Elisa Paganelli

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5678 6
(e-book 978 90 261 5679 3)

NUR 282, 283